TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2026 m. kovo 12 d.*

„Apeliacinis skundas – Su bendra užsienio ir saugumo politika (BUSP) siejamas personalas – Europos Sąjungos specialiojo įgaliotinio Bosnijoje ir Hercegovinoje įdarbintas tarptautinis sutartininkas – Paeiliui sudaromos terminuotos darbo sutartys – Darbo sutarties nutraukimas Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei išstojus iš Sąjungos – Valstybės narės, kuri nedalyvavo procese Bendrajame Teisme, pateiktas apeliacinis skundas – Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnio trečia pastraipa – Apeliacinio skundo priimtinumas – Sąvoka „Sąjungos ir jos tarnautojų ginčai“ – Priešpriešinis apeliacinis skundas – Priimtinumas“

Byloje C-728/23 P

dėl 2023 m. lapkričio 27 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Ispanijos Karalystė, atstovaujama M. Morales Puerta,

apeliantė,

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

Robert Stockdale, gyvenančiam Bristolyje (Jungtinė Karalystė), atstovaujamam *avocate* N. de Montigny,

ieškovui pirmojoje instancijoje,

Europos Sąjungos Tarybai, atstovaujamai M. Bauer ir J. Rurarz,

Europos Komisijai, atstovaujamai D. Bianchi, G. Gattinara, L. Hohenecker, T. Lilamand ir Y. Marinova, paskui – D. Bianchi, G. Gattinara, L. Hohenecker ir Y. Marinova,

Europos išorės veiksmų tarnybai (EIVT), atstovaujamai S. Marquardt, S. Rodríguez Sánchez-Tabernero ir R. Spáč,

Europos Sąjungos specialiajam įgaliotiniui Bosnijoje ir Hercegovinoje, atstovaujamam B. Bajic, padedamo *avocate* E. Raoult,

atsakovams pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

* Proceso kalba: prancūzų.

kurį sudaro kolegijos pirmininkas F. Biltgen, Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojas T. von Danwitz (pranešėjas), teisėjai I. Ziemele, A. Kumin ir S. Gervasoni,

generalinis advokatas N. Emiliou,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

susipažinęs su 2025 m. rugsėjo 18 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Apeliaciniu skundu Ispanijos Karalystė prašo iš dalies panaikinti 2023 m. liepos 26 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Stockdale / Taryba ir kt.* (T-776/20, EU:T:2023:422, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo jis iš dalies patenkino atsakovų pirmojoje instancijoje pateiktus jurisdikcijos neturėjimu ir nepriimtinumu grindžiamus prieštaravimus, susijusius su Robert Stockdale pareikštu ieškiniu, kuriuo, remiantis SESV 263, 268 ir 272 straipsniais, buvo prašoma, pirma, pripažinti neteisėtu 2020 m. lapkričio 17 d. Europos Sąjungos specialiojo įgaliotinio (toliau – ESSĮ) Bosnijoje ir Hercegovinoje sprendimą, kuriuo šis nutraukė R. Stockdale darbo sutartį nuo 2020 m. gruodžio 31 d., ir atlyginti dėl šio sprendimo jo tariamai patirtą žalą, antra, perkvalifikuoti jo sutartinius santykius su ESSĮ į neterminuotą darbo sutartį (NDS), trečia, atlyginti žalą, kurią jis tariamai patyrė dėl to, kad Europos Sąjungos Taryba, Europos Komisija ir Europos išorės veiksmų tarnyba (EIVT) nepriėmė aiškių jam taikytinų tarnybos nuostatų, ir, jei jo pagrindiniai reikalavimai būtų atmesti, atlyginti Sąjungos deliktine atsakomybe grindžiamą žalą, motyvuojant tuo, kad jo įdarbinimo sąlygos pažeidė jo pagrindines teises.

2 Priešpriešiniu apeliaciniu skundu R. Stockdale prašo panaikinti arba iš dalies pakeisti skundžiamą sprendimą tiek, kiek Bendrasis Teismas iš dalies atmetė jo ieškinį kaip nepriimtiną.

Teisinis pagrindas

Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statutas

3 Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 50a straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Bendrasis Teismas turi jurisdikciją pirmąja instancija nagrinėti Sąjungos ir jos tarnautojų ginčus, kaip nurodyta [SESV] 270 straipsnyje, įskaitant visų institucijų, įstaigų, organų ar agentūrų bei jų tarnautojų ginčus, kurių atžvilgiu jurisdikcija suteikiama Europos Sąjungos Teisingumo Teismui.“

4 Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnyje nurodyta:

„Apeliacinį skundą Teisingumo Teismui galima paduoti per du mėnesius nuo apskundžiamo sprendimo pranešimo dėl Bendrojo Teismo galutinių sprendimų ir to Teismo sprendimų, tik iš dalies išsprendžiančių esminius klausimus arba išsprendžiančių procesinius klausimus, susijusius su kompetencijos trūkumu ar nepriimtinumu grindžiamu paaiškinimu.

Tokį apeliacinį skundą gali paduoti bet kuri pagal visus savo reikalavimus arba jų dalį bylą pralaimėjusi šalis. <…>

Išskyrus bylas, susijusias su Sąjungos ir j[os] tarnautojų ginčais, apeliacinį skundą taip pat gali paduoti valstybės narės ir Sąjungos institucijos, neįstojusios į Bendrojo Teismo nagrinėjamą bylą. Tokių valstybių narių ir Sąjungos institucijų padėtis yra tokia pat, kaip ir pirmoje instancijoje į bylą įstojusių valstybių narių ar institucijų.“

Sprendimas (BUSP) 2019/1340

5 2019 m. rugpjūčio 8 d. Tarybos sprendimo (BUSP) 2019/1340, kuriuo skiriamas Europos Sąjungos specialusis įgaliotinis Bosnijoje ir Hercegovinoje (OL L 209, 2019, p. 10), 4 straipsnyje „Įgaliojimų įgyvendinimas“ buvo nurodyta:

„1. ES[SĮ] yra atsakingas už įgaliojimų įgyvendinimą; jo veiklą prižiūri [vyriausiasis įgaliotinis užsienio reikalams ir saugumo politikai (VĮ)].

<…>

3. ES[SĮ] savo veiksmus glaudžiai koordinuoja su [EIVT] ir jos atitinkamais padaliniais.“

6 Šio sprendimo 6 straipsnyje „Darbuotojų grupės sudarymas ir sudėtis“ buvo numatyta:

„1. Neviršydamas ES[SĮ] įgaliojimų ir turimų atitinkamų finansinių išteklių, ES[SĮ] sudaro darbuotojų grupę. Į darbuotojų grupę įtraukiami darbuotojai, turintys profesinės patirties konkrečiose politikos srityse, kaip reikalaujama įgaliojimais. ES[SĮ] nedelsdamas praneša Tarybai ir [Europos] Komisijai apie darbuotojų grupės sudėtį.

2. Valstybės narės, Sąjungos institucijos ir EIVT gali pasiūlyti deleguoti darbuotojus dirbti su ES[SĮ]. Atlyginimą tokiems komandiruotiems darbuotojams moka atitinkamai valstybė narė, atitinkama Sąjungos institucija arba EIVT. Valstybių narių į Sąjungos institucijas arba EIVT deleguoti ekspertai taip pat gali būti komandiruojami dirbti su ES[SĮ]. Pagal sutartį pasamdyti kitų šalių darbuotojai turi turėti valstybės narės pilietybę.

3. Visi komandiruoti darbuotojai administraciniu požiūriu lieka pavaldūs siunčiančiajai valstybei narei, siunčiančiajai Sąjungos institucijai arba EIVT ir vykdo savo pareigas bei veikia ES[SĮ] įgaliojimų interesais.“

Bylos aplinkybės

7 Skundžiamo sprendimo 2–18 punktuose nurodytos ginčo aplinkybės šioje byloje gali būti trumpai išdėstytos taip, kaip nurodyta toliau.

8 R. Stockdale yra Jungtinės Karalystės pilietis, jis ėjo ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje finansų ir administracijos vadovo pareigas.

9 Pagal ESS 33 straipsnį 2002 m. kovo 11 d. Taryba priėmė Bendruosius veiksmus 2002/211/BUSP dėl ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje paskyrimo (OL L 70, 2002 p. 7). Vėliau Taryba priėmė įvairių aktų, kuriais paskirdavo ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje terminuotai kadencijai.

10 Šio sprendimo 1 punkte nurodyto R. Stockdale ieškinio pateikimo dieną, t. y. 2020 m. gruodžio 29 d., ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje buvo paskirtas Sprendimu 2019/1340 laikotarpiui nuo 2019 m. rugsėjo 1 d. iki 2021 m. rugpjūčio 31 d.

11 Pagal pirmą terminuotą darbo sutartį (TDS), sudarytą su ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje, R. Stockdale buvo įdarbintas nuo 2006 m. vasario 15 d. laikotarpiui, kuris negalėjo būti ilgesnis nei ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje kadencija. Nuo 2007 m. kovo 1 d. jis su ESSĮ sudarė paeiliui 16 TDS. Paskutinės jo sudarytos TDS (toliau – nagrinėjama sutartis) 5 straipsnyje numatyta, kad ji sudaroma laikotarpiui nuo 2019 m. rugsėjo 1 d. iki 2021 m. rugpjūčio 31 d.

12 Tuo pačiu metu R. Stockdale taip pat pasirašė trylika trišalių sutarčių su Komisija ir ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje, kuriomis nuo 2007 m. liepos 1 d. jis paskirtas laikinai pareigas einančiu biuro vadovu. Tose sutartyse buvo numatyta, kad ESSĮ mirties ar atsistatydinimo, nelaimingo atsitikimo ar ligos, kuri jam kliudytų eiti pareigas, atveju arba pasibaigus Komisijos ir šio ESSĮ sudarytai finansavimo sutarčiai R. Stockdale tampa atsakingas už ESSĮ skirtų lėšų valdymą. Paskutinę laikinojo biuro vadovo sutartį R Stockdale pasirašė 2019 m. spalio 7 d.

13 2020 m. sausio 24 d. Sąjungos ir Jungtinės Karalystės atstovai pasirašė Susitarimą dėl Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės išstojimo iš Europos Sąjungos ir Europos atominės energijos bendrijos (OL L 29, 2020, p. 7; toliau – Susitarimas dėl išstojimo), kuris Europos Sąjungos ir Europos atominės energijos bendrijos (EAEB) vardu patvirtintas 2020 m. sausio 30 d. Tarybos sprendimu (ES) 2020/135 dėl Susitarimo dėl Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės išstojimo iš Europos Sąjungos ir Europos atominės energijos bendrijos sudarymo (OL L 29, 2020, p. 1).

14 Remiantis Susitarimo dėl išstojimo 185 straipsniu, šis susitarimas įsigaliojo 2020 m. vasario 1 d. Šio susitarimo 126 straipsnyje buvo nustatytas pereinamasis laikotarpis, kuris prasidėjo minėto susitarimo įsigaliojimo dieną ir baigėsi 2020 m. gruodžio 31 d. Pagal Susitarimo dėl išstojimo 127 straipsnio 6 dalį šiuo laikotarpiu Sąjungos teisėje esanti nuoroda į „valstybes nares“ apima Jungtinę Karalystę.

15 2020 m. birželio 24 d. R. Stockdale išsiuntė laišką ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje, norėdamas pasidomėti savo teisėmis ir pasiskųsti dėl diskriminacijos, jeigu atsitiktų taip, kad jo pareigybė galiausiai būtų pripažinta nereikalinga tuo atveju, jeigu ESSĮ biuras būtų perkeltas į Sąjungos delegaciją šioje valstybėje, taigi į EIVT. Visų pirma jis pažymėjo, kad minėto ESSĮ tarptautiniams darbuotojams nebuvo numatyta nei išeitinė išmoka, nei teisė į bedarbio pašalpą, taip pat nebuvo nuostatų dėl pensijos įmokų.

16 2020 m. liepos 7 d. ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje persiuntė šį prašymą Komisijos Užsienio politikos priemonių tarnybos direktorei, nurodydamas, kad R. Stockdale kilo klausimų dėl jo darbo sąlygų, visų pirma galimu nagrinėjamo sutarties nutraukimo atveju, susijusiu su Jungtinės Karalystės išstojimu iš Sąjungos. Šios tarnybos skyriaus vadovė 2020 m. liepos 13 d. atsakė, kad tarnyba nėra atsakinga už BUSP srities žmogiškuosius išteklius, ir patarė ESSĮ šiuo klausimu konsultuotis su EIVT. Ji taip pat nurodė, kad tiek, kiek R. Stockdale prašymas susijęs su finansiniais aspektais, pagal nagrinėjamos sutarties sąlygas išeitinė išmoka ar pensijų įmokos negali būti išmokėtos.

17 2020 m. rugsėjo 15 d. ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje persiuntė 2020 m. birželio 24 d. R. Stockdale raštą EIVT.

18 2020 m. rugsėjo 28 d. R. Stockdale raštu kreipėsi į ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje ir paprašė daugiau informacijos apie galimybes likti eiti tas pačias pareigas pasibaigus pereinamajam laikotarpiui. Kai ESSĮ kreipėsi į Komisijos Užsienio politikos priemonių tarnybą, šios tarnybos direktorė 2020 m. spalio 2 d. jam atsakė, kad Jungtinės Karalystės piliečiams nenumatyta jokių išimčių ir kad jų sutartys pasibaigs 2020 m. gruodžio 31 d.

19 2020 m. lapkričio 17 d. ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje priėmė sprendimą dėl sutarties nutraukimo – nutraukė nagrinėjamą sutartį apie tai iš anksto pranešęs; sprendimas įsigaliojo 2020 m. gruodžio 31 d. (toliau – sprendimas dėl sutarties nutraukimo).

20 2020 m. lapkričio 25 d. R. Stockdale kreipėsi į ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje su prašymu peržiūrėti sprendimą dėl sutarties nutraukimo.

Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

21 2020 m. gruodžio 29 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo R. Stockdale ieškinį Tarybai, Komisijai, EIVT ir ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje; šiuo ieškiniu jis Bendrojo Teismo prašė:

– pirma, sprendimą nutraukti darbo sutartį pripažinti neteisėtu, antra, nurodyti atsakovams jam pervesti 10 000 EUR kaip neturtinės žalos, patirtos dėl šio sprendimo, atlyginimą ir, trečia, nurodyti jį grąžinti į pareigas arba, nepatenkinus šių reikalavimų, priteisti iš atsakovų 393 850,08 EUR kaip turtinę žalą, patirtą dėl minėto sprendimo (toliau – pirmasis reikalavimas);

– perkvalifikuoti jo sutartinius santykius su ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje į NDS ir pripažinti, kad atsakovai pažeidė sutartinius įsipareigojimus, pirmiausia pareigą iš anksto pranešti apie NDS nutraukimą (toliau – antrasis reikalavimas);

– pripažinti, kad tuo metu, kai jis dirbo ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje, Taryba, Komisija ir EIVT jį diskriminavo, kiek tai susiję su jo darbo užmokesčiu, teisėmis į pensiją ir kitomis lengvatomis, pripažinti, kad jis turėjo būti įdarbintas kaip vienos iš jų laikinasis tarnautojas, ir dėl to priteisti iš jų nuostolių atlyginimą dėl to, kad pagal BUSP įdarbintiems tarptautiniams sutartininkams nebuvo taikomos Kitų Sąjungos tarnautojų įdarbinimo sąlygos (toliau – KTĮS) arba į KTĮS panašus teisinis reglamentavimas (toliau – trečiasis reikalavimas); ir

– jeigu būtų atmesti pirmieji trys reikalavimai, priteisti iš Tarybos, Komisijos ir EIVT 400 000 EUR nuostolių atlyginimą remiantis Sąjungos deliktine atsakomybe, kylančia dėl jo pagrindinių teisių pažeidimo (toliau – ketvirtasis reikalavimas).

22 Atskirais pareiškimais, kuriuos Bendrojo Teismo kanceliarijai atitinkamai 2021 m. gegužės 11 d. pateikė Komisija ir Taryba, 2021 m. gegužės 12 d. – EIVT, o 2021 m. birželio 30 d. – ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje, šios šalys pareiškė nepriimtinumu ir jurisdikcijos neturėjimu grindžiamus prieštaravimus, visų pirma teigdamos, kad nėra atsakingos už sprendimą nutraukti sutartį ir bet kokius tariamus pažeidimus, kuriais rėmėsi R. Stockdale.

23 2021 m. rugpjūčio 30 d. R. Stockdale pateikė savo pastabas dėl jurisdikcijos neturėjimu ir nepriimtinumu grindžiamų prieštaravimų ir paprašė juos atmesti.

24 Bendrasis Teismas, prieš nagrinėdamas bylą iš esmės, remdamasis Procedūros reglamento 130 straipsniu, nusprendė priimti sprendimą dėl jurisdikcijos ir priimtinumo, atsižvelgiant į visus ieškovo pirmojoje instancijoje pateiktus reikalavimus.

25 Skundžiamame sprendime Bendrasis Teismas iš dalies patenkino atsakovių pateiktus nepriimtinumu ir jurisdiskcijos neturėjimu grindžiamus prieštaravimus.

26 Visų pirma, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 167 punkto, Bendrasis Teismas pripažino turįs jurisdikciją priimti sprendimą dėl pirmojo reikalavimo tiek pagal SESV 263 straipsnį dėl prašymo atlikti sprendimo nutraukti sutartį, t. y. pagal Sutartis įsteigto Sąjungos subjekto, t. y. ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje, priimto sprendimo, teisėtumo kontrolę, tiek pagal SESV 268 straipsnį dėl prašymo atlyginti turtinę ir neturtinę žalą, tariamai patirtą dėl minėto sprendimo. Skundžiamo sprendimo 139 punkte konstatavęs, kad ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje yra Sąjungos institucija, priėmusi sprendimą dėl sutarties nutraukimo, Bendrasis Teismas minėtame skundžiamo sprendimo 167 punkte padarė išvadą, kad šie reikalavimai yra priimtini, kiek jie susiję su ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje, ir nepriimtini, kiek jie susiję su Taryba, Komisija ir EIVT.

27 Tačiau, kiek tai susiję su R. Stockdale prašymu, kad Bendrasis Teismas nurodytų grąžinti jį į pareigas ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje biure, iš skundžiamo sprendimo 168 punkto matyti, kad Bendrasis Teismas nepripažino savo jurisdikcijos, nes Sąjungos teismas iš principo negali, įskaitant atvejį, kai pareiškiamas ieškinys dėl žalos atlyginimo, nepasisavinęs administracinės valdžios prerogatyvų, duoti nurodymų Sąjungos institucijai, įstaigai ar organui.

28 Taip pat pažymėtina, kad visą antrąjį reikalavimą Bendrasis Teismas visiškai atmetė skundžiamo sprendimo 169 punkte, remdamasis jurisdikcijos neturėjimu. Iš tiesų, viena vertus, to sprendimo 84 punkte jis pažymėjo, kad neturi jurisdikcijos priimti sprendimo dėl prašymo įpareigoti ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje, kaip R. Stockdale darbdavį, perkvalifikuoti jo sutartinius santykius su ESSĮ į NDS. Be to, kadangi prašymas, kuriuo siekiama, kad Bendrasis Teismas konstatuotų, jog atsakovai pažeidė sutartinius įsipareigojimus, nebuvo pateiktas grindžiant reikalavimus dėl panaikinimo ar žalos atlyginimo, skundžiamo sprendimo 85 punkte Bendrasis Teismas pripažino, jog turi būti laikoma, kad juo siekiama tik to, kad jis priimtų sprendimą bendro pobūdžio pareiškimo forma ar iš principo, o jis neturi tokios jurisdikcijos pagal Sutartis.

29 Galiausiai skundžiamo sprendimo 170 punkte Bendrasis Teismas pagal SESV 268 straipsnį pripažino turįs jurisdikciją priimti sprendimą dėl trečiojo ir ketvirtojo reikalavimų, susijusių su žalos, kurią R. Stockdale teigė patyręs dėl to, kad nebuvo priimtų aiškių jam taikytinų tarnybos nuostatų, atlyginimu. Bendrojo Teismo nuomone, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 162 punkto, atsakomybė už bet kokį galimą neteisėtą neveikimą nustatant bendrąją tvarką, taikomą BUSP srities sutartininkams apskritai arba būtent ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje sutartininkams, tenka Tarybai, todėl šis reikalavimas priimtinas, kiek jis su ja susijęs. Šiuo klausimu skundžiamo sprendimo 148 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, kad Taryba formuoja BUSP ir priima šiai politikai apibrėžti ir įgyvendinti būtinus sprendimus, remdamasi Europos Vadovų Tarybos apibrėžtomis bendromis gairėmis ir strateginėmis kryptimis. Prireikus teisinis reglamentavimas, taikomas sutartininkams, įdarbinamiems įgyvendinant BUSP, anot Bendrojo Teismo, yra vienas iš pastarosios įgyvendinimo aspektų, todėl jis priskiriamas Tarybos kompetencijai.

Šalių reikalavimai

Pagrindinio apeliacinio skundo reikalavimai

30 Ispanijos Karalystė Teisingumo Teismo prašo:

– panaikinti skundžiamą sprendimą ta dalimi, kuria ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje buvo pripažintas atsakovu, kiek tai susiję su ieškovo pirmojoje instancijoje pateiktu pirmuoju reikalavimu, ir

– pripažinti, kad pirmasis reikalavimas yra priimtinas, kiek jis susijęs su Taryba, ir nepriimtinas, kiek jis susijęs su ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje.

31 R. Stockdale Teisingumo Teismo prašo:

– patenkinti Ispanijos Karalystės apeliacinį skundą ir

– priteisti iš atsakovių bylinėjimosi išlaidas, susijusias su šiuo apeliaciniu procesu.

32 Taryba Teisingumo Teismo prašo:

– atmesti apeliacinį skundą ir

– priteisti iš Ispanijos Karalystės Tarybos šioje byloje patirtas bylinėjimosi išlaidas.

33 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

– atmesti apeliacinį skundą ir

– priteisti iš Ispanijos Karalystės bylinėjimosi išlaidas.

34 EIVT Teisingumo Teismo prašo:

– atmesti apeliacinį skundą kaip nepagrįstą arba priešingu atveju atmesti jį kaip nepriimtiną ir

– priteisti iš Ispanijos Karalystės bylinėjimosi išlaidas.

35 ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje Teisingumo Teismo prašo:

– atmesti apeliacinį skundą kaip nepriimtiną arba bet kuriuo atveju kaip nepagrįstą ir

– priteisti iš Ispanijos Karalystės bylinėjimosi išlaidas.

Priešpriešinio apeliacinio skundo reikalavimai

36 R. Stockdale Teisingumo Teismo prašo:

– iš dalies panaikinti skundžiamą sprendimą,

– pripažinti, kad antrasis (sutartinio pobūdžio) reikalavimas atlyginti žalą už darbdavio pareigų pažeidimus yra priimtinas,

– pripažinti, kad pirmasis ir antrasis (sutartinio pobūdžio) reikalavimai yra priimtini tiek, kiek jie nukreipti prieš visus atsakovus,

– pripažinti, kad SESV 336 straipsnyje numatyta teisėkūros iniciatyva ir teisėkūros procedūra nėra laikomos nepatenkančiomis į BUSP sritį,

– pripažinti, kad ketvirtasis (deliktinio pobūdžio) reikalavimas yra priimtinas ir tiek, kiek jis nukreiptas prieš Komisiją, ir

– priteisti iš atsakovų šiame procese patirtas bylinėjimosi išlaidas ir grąžinti bylą Bendrajam Teismui.

37 Taryba Teisingumo Teismo prašo:

– atmesti priešpriešinį apeliacinį skundą kaip iš dalies nepriimtiną ir iš dalies nepagrįstą ir

– priteisti iš R. Stockdale Tarybos naudai jos patirtas bylinėjimosi išlaidas.

38 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

– atmesti priešpriešinį apeliacinį skundą kaip nepriimtiną arba – subsidiariai – kaip nepagrįstą ir

– priteisti iš R. Stockdale bylinėjimosi išlaidas.

39 EIVT ir ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje Teisingumo Teismo prašo:

– atmesti priešpriešinį apeliacinį skundą kaip akivaizdžiai nepriimtiną arba, nepatenkinus šio reikalavimo, kaip akivaizdžiai nepagrįstą ir

– priteisti iš R. Stockdale bylinėjimosi išlaidas.

Dėl pagrindinio apeliacinio skundo

40 Šioje byloje Teisingumo Teismui pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnio trečią pastraipą pateiktas Ispanijos Karalystės apeliacinis skundas dėl skundžiamo sprendimo, kuriame Bendrasis Teismas išnagrinėjo atsakovų pirmojoje instancijoje pateiktus jurisdikcijos neturėjimu ir nepriimtinumu grindžiamus prieštaravimus dėl buvusio ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje sutartininko R. Stockdale pareikšto ieškinio, kuriuo visų pirma siekta, kad remiantis SESV 263, 268 ir 272 straipsniais būtų pripažintas neteisėtu sprendimas nutraukti darbo sutartį ir priteistas dėl šio sprendimo tariamai patirtos žalos piniginis atlyginimas, jo sutartiniai santykiai su ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje būtų perkvalifikuoti į NDS ir iš šių atsakovių būtų priteistas žalos, susijusios su sutartiniais santykiais, bei žalos, nesusijusios su sutartiniais santykiais, atlyginimas.

Šalių argumentai

41 Ispanijos Karalystė patikslina, kad skundžiamo sprendimo paskelbimo dieną ji prašė leisti įstoti į bylą Bendrajame Teisme palaikyti R. Stockdale reikalavimų, tačiau dar nebuvo pripažinta „į bylą įstojusia šalimi“.

42 Grįsdama apeliacinį skundą Ispanijos Karalystė nurodo du pagrindus, kuriais skundžiamas sprendimas ginčijamas tiek, kiek jame Bendrasis Teismas nusprendė, kad ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje yra teisiškai atskiras nuo Tarybos organas, kuris turėjo būti laikomas atsakovu, kiek tai susiję su ieškovo pirmojoje instancijoje pateiktu pirmuoju reikalavimu.

43 R. Stockdale mano, kad apeliacinis skundas yra pagrįstas.

44 EIVT ir ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje teigia, kad apeliacinis skundas yra nepriimtinas ir bet kuriuo atveju nepagrįstas. Komisija laikosi nuomonės, kad apeliacinis skundas yra iš dalies nepriimtinas ir iš dalies nepagrįstas. Taryba teigia, kad apeliacinis skundas yra nepagrįstas.

Teisingumo Teismo vertinimas

45 Iš Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnio pirmos pastraipos matyti, kad apeliacinis skundas Teisingumo Teismui gali būti paduodamas tik dėl Bendrojo Teismo sprendimų ar nutarčių, kuriais užbaigiamas procesas, ir sprendimų, iš dalies išsprendžiančių esminius klausimus arba procesinius klausimus, susijusius su jurisdikcijos neturėjimu ar nepriimtinumu grindžiamu prieštaravimu. Pagal to statuto 56 straipsnio antrą pastraipą apeliacinį skundą gali paduoti bet kuri pagal visus savo reikalavimus arba jų dalį bylą pralaimėjusi šalis.

46 Minėto statuto 56 straipsnio trečioje pastraipoje numatyta, kad, išskyrus bylas, susijusias su Sąjungos ir jos tarnautojų ginčais, apeliacinį skundą taip pat gali paduoti valstybės narės ir Sąjungos institucijos, neįstojusios į Bendrojo Teismo nagrinėjamą bylą. Šiuo atveju valstybių narių ir Sąjungos institucijų padėtis yra tokia pat, kaip ir pirmoje instancijoje į bylą įstojusių valstybių narių ar institucijų.

47 Kaip pažymėjo generalinis advokatas išvados 41–43 punktuose, pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnio trečią pastraipą valstybėms narėms suteikiama išplėstinė teisė pateikti apeliacinį skundą, kuria nukrypstama nuo 56 straipsnio antroje pastraipoje įtvirtintos bendrosios taisyklės, pagal kurią tik šalys, kurių visi ar dalis reikalavimų buvo atmesta, t. y. dalyvavusios procese Bendrajame Teisme, turi teisę pateikti apeliacinį skundą dėl šio teismo sprendimų, kuriais užbaigiamas procesas arba išsprendžiamas atskiras procesinis klausimas, susijęs su jurisdikcijos neturėjimu ar nepriimtinumu grindžiamu prieštaravimu.

48 Vis dėlto šioje nuostatoje nustatytas toks šios išplėstinės teisės apribojimas: „ginčų tarp Sąjungos ir jos tarnautojų atveju“ valstybė narė arba Sąjungos institucija gali apskųsti galutinį sprendimą tik tuo atveju, jei ji dalyvavo procese Bendrajame Teisme (pagal analogiją žr. 2000 m. spalio 5 d. Sprendimo *Taryba / Busacca ir kt.*, C-434/98 P, EU:C:2000:546, 21 punktą).

49 Atsižvelgiant į šiuos svarstymus reikia patikrinti, ar šioje byloje Ispanijos Karalystės apeliacinis skundas dėl skundžiamo sprendimo turi būti laikomas pateiktu byloje, susijusioje su „Sąjungos ir jos tarnautojų ginčais“, todėl nepriimtinu pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnio trečią pastraipą. Atliekant šį vertinimą reikia atsižvelgti ne tik į pačią šios nuostatos formuluotę, bet ir į jos kontekstą bei teisės akto, kuriame ji įtvirtinta, tikslus.

50 Pirma, dėl Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnio trečios pastraipos formuluotės reikia pažymėti, kad sąvoka „Sąjungos ir jos tarnautojų ginčai“ suformuluota bendrai ir joje nenurodoma nė viena iš SESV numatytų teisių gynimo priemonių. Konkrečiai kalbant, šioje nuostatoje nėra jokios nuorodos į SESV 270 straipsnį, kuriuo sukuriama teisių gynimo priemonė viešosios tarnybos bylose, ji skiriasi nuo bendrųjų teisių gynimo priemonių, kaip antai SESV 263 straipsnyje reglamentuojamo ieškinio dėl panaikinimo ir SESV 268 straipsnyje bei 340 straipsnio antroje ir trečioje pastraipose reglamentuojamo ieškinio dėl žalos atlyginimo.

51 Antra, kiek tai susiję su Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnio trečios pastraipos kontekstu, reikia pažymėti, kad pagal šio statuto 50a straipsnio 1 dalį „Bendrasis Teismas turi jurisdikciją pirmąja instancija nagrinėti Sąjungos ir jos tarnautojų ginčus, kaip nurodyta [SESV] 270 straipsnyje, įskaitant visų institucijų, įstaigų, organų ar agentūrų bei jų tarnautojų ginčus, kurių atžvilgiu jurisdikcija suteikiama Europos Sąjungos Teisingumo Teismui“.

52 Darytina išvada, kad Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 50a straipsnio 1 dalyje, kurioje apibrėžta Bendrojo Teismo, kaip Sąjungos tarnautojų bylų teismo, jurisdikcijos apimtis, minimi ne tik SESV 270 straipsnyje nurodyti ginčai, t. y. ginčai, susiję su Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatais ir KTĮS, bet ir visų „institucijų, įstaigų, organų ar agentūrų bei jų tarnautojų ginč[ai], kurių atžvilgiu jurisdikcija suteikiama Europos Sąjungos Teisingumo Teismui“. Todėl šios nuostatos negalima aiškinti taip, kad pagal ją Bendrojo Teismo, kaip tarnautojų bylų teismo, jurisdikcija apribojama ginčais, kuriems taikomas SESV 270 straipsnis.

53 Šiomis aplinkybėmis taip pat negalima teigti, kad, dėl nuorodos į „Sąjungos ir jos tarnautojų ginčus“, Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnio trečia pastraipa išimtinai susijusi su ginčais, patenkančiais į SESV 270 straipsnio taikymo sritį, bet ne su ginčais, kilusiais remiantis SESV 263 straipsniu arba SESV 268 straipsniu. Iš tiesų, sąvokos „Sąjungos ir jos tarnautojų ginčai“, vartojamos tiek šio statuto 50a straipsnio 1 dalyje, tiek jo 56 straipsnio trečioje pastraipoje, reikšmė ir apimtis tame pačiame akte negali skirtis, priklausomai nuo nuostatos, kurioje vartojama ši sąvoka. Be to, reikia pažymėti, kad SESV 270 straipsnyje šios sąvokos taikymo sritį riboja sakinio dalis „neperžengiant Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatuose <…> nustatytų ribų“, todėl ta pati sąvoka būtinai turi būti platesnė, kai ji vartojama nenustatant tokios ribos, kaip yra minėtu Statuto 56 straipsnio trečios pastraipos atveju. Vadinasi, pastarosios nuostatos kontekstas neleidžia manyti, kad jos taikymo sritis apima tik ginčus, patenkančius į SESV 270 straipsnio taikymo sritį.

54 Šiuo klausimu taip pat svarbu priminti, kad, kiek tai susiję su, pirma, SESV 270 straipsnyje ir, antra, SESV 263 ir 268 straipsniuose numatytų teismų jurisdikcijos ir teisių gynimo priemonių atskyrimu, Teisingumo Teismas ne kartą yra nusprendęs, kad SESV 270 straipsniu Sąjungos teismams suteikiama materialinė jurisdikcija nagrinėti ginčus, kilusius iš darbo santykių, siejančių šiuos asmenis su Sąjungos institucijomis (šiuo klausimu žr. 2015 m. rugsėjo 10 d. Sprendimo *Peržiūra Missir Mamachi di Lusignano / Komisija*, C-417/14 RX-II, EU:C:2015:588, 41 punktą ir 2022 m. gegužės 5 d. Sprendimo *Komisija / Missir Mamachi di Lusignano*, C-54/20 P, EU:C:2022:349, 41 punktą).

55 Taigi pagal suformuotą jurisprudenciją Sąjungos teismai turi jurisdikciją priimti sprendimą dėl bet kokio pareigūno ar tarnautojo ir Sąjungos institucijos, kurioje jis dirba, ginčo, – net jeigu pareiškiamas ieškinys dėl žalos atlyginimo, – kilusio dėl šį pareigūną su institucija siejančių darbo santykių (šiuo klausimu žr. 2015 m. rugsėjo 10 d. Sprendimo *Peržiūra Missir Mamachi di Lusignano / Komisija*, C-417/14 RX-II, EU:C:2015:588, 38 ir 42 punktus).

56 Sąjungos teismų jurisdikcija *ratione materiae* nagrinėti bylas dėl viešosios tarnybos ginčų priklauso nuo nagrinėjamo ginčo kilmės, apibrėžtos šio sprendimo 54 punkte, o ne nuo teisinio pagrindo, galinčio pagrįsti patį ieškinį (pagal analogiją žr. 2015 m. rugsėjo 10 d. Sprendimo *Peržiūra Missir Mamachi di Lusignano / Komisija*, C-417/14 RX-II, EU:C:2015:588, 50 punktą ir 2022 m. gegužės 5 d. Sprendimo *Komisija / Missir Mamachi di Lusignano*, C-54/20 P, EU:C:2022:349, 43 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

57 Trečia, šio sprendimo 53 punkte pateiktą aiškinimą taip pat patvirtina Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnio trečioje pastraipoje numatytos išimties viešosios tarnybos byloms tikslas ir paskirtis, turint omenyje, kad ši išimtis grindžiama visų pirma individualiu ginčų, susijusių su personalo valdymu, dėl kurių gali būti panaikinti tik individualūs sprendimai (pagal analogiją žr. 2000 m. spalio 5 d. Sprendimo *Taryba / Busacca ir kt.*, C-434/98 P, EU:C:2000:546, 23 punktą), arba su Sąjungos institucijų ir organų pareigūnų ar tarnautojų patirtos asmeninės žalos atlyginimu, pobūdžiu.

58 Iš tiesų, kaip iš esmės pažymėjo generalinis advokatas išvados 42 punkte, šia nuostata institucijoms ir valstybėms narėms suteikta išplėstine teise siekiama leisti privilegijuotiesiems ieškovams kaip „teisės sergėtojams“ kreiptis į Teisingumo Teismą, kad būtų išsaugotas jurisprudencijos nuoseklumas, net jei Bendrajame Teisme nagrinėjamos bylos šalys sutinka su jo priimtu sprendimu. Kadangi, kaip priminta pirmesniame šio sprendimo punkte, ginčai, susiję su personalo valdymu, yra individualaus pobūdžio, galimu institucijos ar valstybės narės ieškiniu nebūtų siekiama to paties tikslo. Taigi teisės aktų leidėjas aiškiai atsisakė užtikrinti šio tikslo siekimą, nepripažindamas šios išplėstinės teisės institucijoms ir valstybėms narėms, taip apribodamas jų galimybes pareikšti ieškinį tik toms institucijoms ir valstybėms narėms, kurios numatytos minėto statuto 56 straipsnio antroje pastraipoje.

59 Kalbant apie tokio paties pobūdžio ginčus, susijusius su individualaus pobūdžio klausimais, pažymėtina, kad nėra jokios priežasties, dėl kurios valstybės ar Sąjungos institucijos galėtų pasinaudoti išplėstine teise pateikti apeliacinį skundą pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnio trečią pastraipą ir taip įstoti į bylas, susijusias su BUSP srities tarnautojais, kaip yra šioje byloje, nors ši teisė joms nesuteikiama nagrinėjant ginčus, susijusius su Sąjungos pareigūnais ar tarnautojais, pagal SESV 270 straipsnį.

60 Juo labiau kad Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnio trečia pastraipa, kiek joje įtvirtinta šio 56 straipsnio antroje pastraipoje nustatytos bendrosios taisyklės, pagal kurią apeliacinį skundą dėl Bendrojo Teismo sprendimų gali pateikti tik į bylą Bendrajame Teisme įstojusios šalys, išimtis, negali būti aiškinama plačiai.

61 Nagrinėjamu atveju reikia pažymėti, kad šis ginčas, kiek jis susijęs ne tik su sprendimo nutraukti sutartį neteisėtumu, bet su siekiu gauti piniginę kompensaciją už žalą, tariamai patirtą dėl šio sprendimo, sutartinių santykių perkvalifikavimu į NDS ir žalos, susijusios su sutartiniais santykiais, bei žalos, nesusijusios su sutartiniais santykiais, atlyginimu, kilo dėl darbo santykių, siejančių R. Stockdale su ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje.

62 Todėl reikia manyti, kad visas nagrinėjamas ginčas kilo dėl šių darbo santykių, turint omenyje, kad šis ginčas, kiek jis susijęs tiek su nagrinėjamos darbo sutarties nutraukimo teisėtumu, tiek su dėl šio nutraukimo tariamai patirtos žalos pinigine kompensacija, gali paskatinti Sąjungos teismą pateikti su šiais darbo santykiais susijusius vertinimus.

63 Be to, nagrinėjamu atveju akivaizdu, kad R. Stockdale prašymai, grindžiami SESV 263, 268 ir 272 straipsniais, yra susiję su individualaus pobūdžio sprendimu.

64 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad šis ginčas turi būti laikomas „Sąjungos ir jos tarnautoj[o] ginč[u]“, kaip tai suprantama pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnio trečią pastraipą.

65 Šios išvados negali paneigti argumentas, kurį Taryba, Komisija ir EIVT pateikė atsakydamos į Teisingumo Teismo raštu pateiktą klausimą ir pagal kurį šis ginčas negali būti tiesiog ir išimtinai prilygintas „Sąjungos ir jos tarnautojų“ ginčams, kaip tai suprantama pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnio trečią pastraipą, nes jo dalykas peržengia šios sąvokos ribas ir yra susijęs ir su instituciniais aspektais. Iš tiesų nei pažodinis, nei teleologinis šios nuostatos aiškinimas neleidžia šioje nuostatoje įtvirtintos išimties, susijusios su „Sąjungos ir jos tarnautojų ginčais“, aiškinimo apimtį susieti su nagrinėjamoje byloje iškeltų teisės klausimų pobūdžiu.

66 Todėl Ispanijos Karalystės pateiktą apeliacinį skundą reikia atmesti kaip nepriimtiną.

Dėl priešpriešinio apeliacinio skundo

Šalių argumentai

67 Grįsdamas priešpriešinį apeliacinį skundą R. Stockdale pakartoja keturis skundžiamame sprendime išdėstytus reikalavimus, tačiau nenurodo jų pagrindų.

68 Dėstydamas pirmąjį reikalavimą R. Stockdale teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą aiškindamas Sprendimo 2019/1340 4 ir 6 straipsnius, siejamus su ESS 28 straipsnio 1 dalimi ir ESS 33 straipsniu, nes nusprendė, kad ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje yra BUSP subjektas, galintis būti atsakovu teisme, ir vienintelis atsakovas, kiek tai susiję su pirmuoju reikalavimu. R. Stockdale teigimu, Sąjungos specialieji įgaliotiniai negali būti prilyginami nei institucijoms, nei juridinio asmens statusą turintiems subjektams, todėl jie negali būti pagrįstai laikomi „Sąjungos įstaigomis ar organais“ ir su jais negali būti elgiamasi taip pat, kaip su kitais BUSP subjektais, kuriems bent jau pripažinta teisė kreiptis į teismą.

69 Kiek tai susiję su antruoju reikalavimu, R. Stockdale, be kita ko, ginčija Bendrojo Teismo vertinimą, kad šiuo reikalavimu siekiama, pirma, deklaratyvaus pobūdžio konstatavimo ir, antra, nurodymo, kuris pripažintas nepriimtinu dėl to, kad Bendrasis Teismas neturi jurisdikcijos jį duoti. R. Stockdale teigimu, Bendrasis Teismas turėjo nuspręsti, kad šiuo pagrindu nurodyti reikalavimai dėl žalos atlyginimo, kylantys iš sutartinių įsipareigojimų pažeidimų, yra priimtini pagal SESV 268 straipsnį.

70 Kiek tai susiję su trečiuoju reikalavimu, R. Stockdale ginčija Bendrojo Teismo vertinimą, susijusį su teisinėmis nuostatomis, taikytinomis ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje įdarbintiems tarptautiniams sutartininkams, kurios, jo nuomone, turėjo būti priimtos remiantis SESV 336 straipsniu.

71 Dėl ketvirtojo reikalavimo pažymėtina, kad juo ginčijamas Bendrojo Teismo vertinimas, susijęs su prašymu pripažinti Sąjungos institucijų deliktinę atsakomybę.

72 Komisija, EIVT ir ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje mano, kad priešpriešinis apeliacinis skundas yra nepriimtinas ir bet kuriuo atveju nepagrįstas. Taryba teigia, kad priešpriešinis apeliacinis skundas yra iš dalies nepriimtinas ir iš dalies nepagrįstas.

Teisingumo Teismo vertinimas

73 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 176 straipsnį ir 178 straipsnio 1 ir 3 dalis Bendrojo Teismo nagrinėtos bylos šalys, kurios yra suinteresuotos, kad apeliacinis skundas būtų patenkintas arba atmestas, gali pateikti priešpriešinį apeliacinį skundą atskiru dokumentu, kuris skiriasi nuo atsiliepimo į apeliacinį skundą ir kuriuo reikalaujama visiškai arba iš dalies panaikinti Bendrojo Teismo sprendimą, remiantis pagrindais ir teisiniais argumentais, kurie skiriasi nuo nurodytųjų atsiliepime į apeliacinį skundą.

74 Nagrinėjamu atveju, priešingai, nei savo atsiliepimuose į priešpriešinį apeliacinį skundą teigia Komisija ir ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje, R. Stockdale, gavęs Ispanijos Karalystės apeliacinio skundo nuorašą, kartu su atsiliepimu į jį atskiru dokumentu pateikė priešpriešinį apeliacinį skundą.

75 Vis dėlto Teisingumo Teismo procedūros reglamento 178 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad pagrinduose ir teisiniuose argumentuose, kuriais remiamasi, būtų tiksliai nurodomi ginčijami Bendrojo Teismo sprendimo ar nutarties motyvuojamosios dalies punktai.

76 Pagal suformuotą jurisprudenciją apeliaciniame skunde, įskaitant priešpriešinį apeliacinį skundą, turi būti tiksliai nurodytos sprendimo, kurį prašoma panaikinti, skundžiamos dalys ir teisiniai argumentai, konkrečiai pagrindžiantys šį prašymą. Šiuo klausimu pažymėtina, kad apeliacinis skundas, kuriame pateikti argumentai nėra pakankamai aiškūs ir tikslūs, kad Teisingumo Teismas galėtų vykdyti teisėtumo kontrolę, turi būti pripažintas nepriimtinu, net jei jis leidžia nustatyti kritikuojamą skundžiamo sprendimo dalį. Iš tiesų, kadangi esminės aplinkybės, kuriomis grindžiamas reikalavimas, pakankamai nuosekliai ir suprantamai neišplaukia iš tokio apeliacinio skundo teksto, kuris suformuluotas neaiškiai ir dviprasmiškai, Teisingumo Teismas negali vykdyti teisėtumo kontrolės, nes priešingu atveju būtų priimtas sprendimas *ultra petita* (šiuo klausimu žr. 2011 m. rugsėjo 29 d. Sprendimo *Arkema / Komisija*, C-520/09 P, EU:C:2011:619, 61 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją, taip pat 2023 m. kovo 23 d. Sprendimo *PV / Komisija*, C-640/20 P, EU:C:2023:232, 200 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

77 Taip pat nepriimtini argumentai, kuriais tik pakartojami ar pažodžiui atkartojami Bendrajam Teismui pateikti argumentai, nenurodant teisės klaidos, kurią šis teismas padarė juos atmetęs. Toks apeliacinis skundas neatitinka motyvavimo reikalavimų, kylančių iš SESV 256 straipsnio, Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmos pastraipos ir Teisingumo Teismo procedūros reglamento 168 straipsnio 1 dalies d punkto nuostatų. Toks apeliacinis

skundas yra prašymas tiesiog peržiūrėti Bendrajame Teisme pareikštą ieškinį, o tai nepriskiriama Teisingumo Teismo jurisdikcijai (šiuo klausimu žr. 2022 m. kovo 3 d. Sprendimo *WV / EIVT*, C-171/20 P, EU:C:2022:154, 86 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

78 Reikia konstatuoti, kad grindžiant šį priešpriešinį apeliacinį skundą pateikti argumentai neatitinka šio sprendimo 76 ir 77 punktuose primintų reikalavimų, todėl Teisingumo Teismas negali vykdyti teisėtumo kontrolės.

79 Iš tiesų, kaip teisingai pažymi atsakovės, daugelyje argumentų, kuriais grindžiamas priešpriešinis apeliacinis skundas, nenurodyti skundžiamo sprendimo punktai, kurių teisėtumas ginčijamas, jie suformuluoti labai bendrai ir jais tik pakartojami pirmojoje instancijoje pateikti argumentai arba kritikuojamos atsakovų pirmojoje instancijoje pareikštos pozicijos, pažeidžiant Teisingumo Teismo procedūros reglamento 178 straipsnio 3 dalį. Kitiems argumentams trūksta aiškumo, nes juose nėra išvadų arba iš jų negalima nustatyti skundžiamo sprendimo elementų, kuriuose Bendrasis Teismas tariamai padarė teisės klaidą.

80 Tai visų pirma pasakytina apie įžanginius argumentus ir argumentus, susijusius su pirmuoju reikalavimu, kurie iš dalies yra neaiškūs ir iš dalies nereikšmingi apeliaciniam skundui, nes jais tik ginčijamos kitų šalių pozicijos, išreikštos per procesą pirmojoje instancijoje, ir pakartojami Bendrajame Teisme jau pateikti argumentai, tiksliai nenurodant teisės klaidos, kurią šis teismas padarė juos atmetęs. Be to, bendrai remdamasis tuo, kad Sąjungos specialieji įgaliotiniai neturi teisinio subjektiškumo, R. Stockdale neįvykdė reikalavimo pakankamai tiksliai pateikti esminę informaciją, įrodančią, kad Bendrasis Teismas klaidingai aiškino Sprendimo 2019/1340 4 ir 6 straipsnius, siejamus su ESS 28 straipsnio 1 dalimi ir ESS 33 straipsniu, kad pripažintų ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje savarankišku subjektu, galinčiu būti atsakovu teisme ir atsakovu pagal ieškinio pirmąjį reikalavimą.

81 Kalbant apie argumentus, pateiktus antrajame reikalavime, taip pat reikia konstatuoti, kad R. Stockdale nepateikė esminių argumentų pakankamai aiškiai ir tiksliai, kad jie atitiktų šio sprendimo 76 punkte nurodytus reikalavimus.

82 Tas pats pasakytina apie visus argumentus, susijusius su trečiuoju ir ketvirtuoju reikalavimais, dėl kurių R. Stockdale taip pat nepatikslino skundžiamo sprendimo punktų, kuriuos ketina ginčyti.

83 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, priešpriešinis apeliacinis skundas neatitinka iš Teisingumo Teismo procedūros reglamento 178 straipsnio 3 dalies kylančių reikalavimų, todėl turi būti atmestas kaip nepriimtinas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

84 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliaciniame procese pagal jo 184 straipsnio 1 dalį, iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo.

85 Kadangi Ispanijos Karalystės pagrindinis apeliacinis skundas buvo atmestas, o Taryba, Komisija, EIVT ir ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje prašė priteisti iš jos bylinėjimosi išlaidas, ji turi padengti su pagrindiniu apeliaciniu skundu susijusias bylinėjimosi išlaidas.

86 Kadangi R. Stockdale priešpriešinis apeliacinis skundas buvo atmestas, o Taryba, Komisija, EIVT ir ESSĮ Bosnijoje ir Hercegovinoje prašė priteisti iš jo bylinėjimosi išlaidas, jis turi padengti su priešpriešiniu apeliaciniu skundu susijusias bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. **Ispanijos Karalystės pateiktas pagrindinis apeliacinis skundas atmetamas kaip nepriimtinas.**

2. **Robert Stockdale pateiktas priešpriešinis apeliacinis skundas atmetamas kaip nepriimtinas.**

3. **Ispanijos Karalystė padengia su pagrindiniu apeliaciniu skundu susijusias bylinėjimosi išlaidas.**

4. **Robert Stockdale padengia bylinėjimosi išlaidas, susijusias su priešpriešiniu apeliaciniu skundu.**

Parašai.